

СА РАТИШТА • СА РАТИШТА

У ПОСЈЕТИ ПРВОЈ ПРЊАВОРСКОЈ БРИГАДИ НА ОЗРЕНУ

ЗАЈЕДНО СМО ЈАЧИ И НЕСАЛОМИВИ

Ви Озренци сте практично сви укључени у одбрану, па заједно нама, не видимо онога ко нас може побиједити, поручују из Прњаворске бригаде.

Озренци су одбранили своју планину, али су, поред тога такође дали и пуни допринос борби српског народа диљем Републике Српске. Зелени ратници желе планину непокорно ставити под своју контролу да би могли узети своје територије и снаге. Али, то им никада неће успјети. Поготово када су са нама браћа Крајишници, у чију се снагу и непријатељ више пута увјерио. Тако, једну од најважнијих зона одбране Озрена, обезбјеђује Прва прњаворска лака пешадијска бригада.

Прњаворчанима ово није први сусрет са Озренцима. Крајем 1992. године борци Прве прњаворске су успјешно заустављали атакe непријатеља у рејону Гостовића. У прољеће 1994. године, када Озрен сав процвјета и најљепше изгледа, Прњаворчани су поново ту, да улију додатно повјерење, али и да непријатељу не пруже ни минимум шансе за успјех. А о каквим се борцима ради говоре њихови успјеси и њихов ратни пут, од огромних хиљада и седамсто километара, увијек у само једном правцу, ономе који води напријед, све до коначне побједе и слободе.

Почетак је био већ далеке 1991. године, када су храбри Прњаворчани осамнаестог септембра одлучили да свим снагама крену у одбрану Српства. Јединицу, од оснивања до данас, води мајор Владо Живковић. Прве окршаје Прва прњаворска је имала у Републици Српској Крајини, у рејону Драгалића (западна Славонија). У првим борбама за ослобођење Дервенте, заједно са јединицом легендарног команданта Вељке Миланковића, борци ове јединице дају пуни допринос. У садејству с осталим српским јединицама, бригада креће у пробијање коридора јуна 1992. године. Ређају се одлучне битке, од оних најжешћих на Церу, преко Гаревца до Оџака. Без предаха, јединица креће у ослобађање Брода. Након напорних седамдесет и четири дана борби, борци улазе у слободни Брод. Након петнаест дана један дио јединице одлази да брани Јајце, а други дио брани просторе општине Теслић. Већ у фебруару 1993. године јединица је на брчанском ратишту, да би након девет мјесеци, борци Прве прњаворске стигли у Бенковац. Почетком 1994. године јединица долази на просторе добојског ратишта да би у марту стигли поново на Озрен.

Како се осјећају и како су примљени међу Озренцима, говорио нам је начелник Бригаде капетан прве класе Никица Марловић: „Озренци су нас изванредно дочекали, нарочито мјештани Стока и Придјела. А, о Озренцима као борцима је сувишно говорити. Мене посебно

одушевљавају извиђачко-диверзантске јединице које су увијек спремне да иду директно на непријатељске ровове. „Капетан Марловић каже да непријатељ зна да су они на Озрену и да су му шансе никакве, а нама Озренцима поручују: „Становништво је упорно и само треба такво да остане. У складу са могућностима, ви сте више него добро организовани. Ви Озренци сте практично сви укључени у одбрану, па заједно с нама, не видимо онога ко нас може побиједити. Што се тиче бораца моје Бригаде, они ће сигурно очувати линију одбране у зони наше одговорности.“ У ријечи начелника Марловића смо се и сами увјерили обилазећи линију одбране у зони Првог батаљона команданта Бране Тубе. У друштву са командиром Друге чете Велибором Ремићем дошли смо међу борце, гдје је линија разгранчења с непријатељем око стотињак метара. Ту, у рову, са својим борцима је и командант Туба. У разговору с њим и групом бораца коју су чинили Жељко Продановић, Љубиша Ђекић, Љубиша Југовић, Милан Гатарић, Жељко Галић... сазнајемо да су линије одбране чврсте и непробојне. Борци су одушевљени Озренцима у односу на прилике у којима се налазе и одлучно стављају до знања да је линија њихове одбране за непријатеља прави бедем. Ратни пут Прве прњаворске лаке пешадијске бригаде то сигурно гарантује.

Перо Д. Шарчевић
Станоје-Зеле Лујић